

PARAULES DE VIDA

Laudato si' (IV)

Com hem vist en anteriors comentaris, per al papa Francesc la creació és un «evangeli», una «paraula» que ens parla de Déu i del seu amor als homes. Però la situació del nostre món ens obliga a adonar-nos-en que la relació que tenim amb la creació no sempre ajuda a que resplendeixi la bondat i l'amor de Déu, que hauria de reflectir-se en totes les criatures. I això es deu moltes vegades a una acció desordenada de l'home sobre la resta de les criatures.

En el capítol tercer de l'encíclica es pregunta per les causes d'aquesta situació i ens assenyala dos: «el paradigma tecnocràtic dominant» i «el lloc de l'ésser humà i de la seva acció en el món» (núm. 101). Avui ens centrem en la primera.

Sense cap dubte una de les característiques del nostre món i de la cultura que ens envolta és l'omnipresència de la tecnologia en la nostra vida. Això és el resultat dels descobriments científics dels darrers segles. La tecnologia ha modificat la relació de l'home amb la natura, ja que cada vegada més les capaci-

tats de l'ésser humà per dominar-la i transformar-la són majors. També ha ajudat a millorar la qualitat de vida de les persones i, fins i tot, hem de reconèixer que la tecnologia, a més de la seua utilitat, és capaç de produir coses belles (núm. 103). Ara bé, no hem d'oblidar que un desenvolupament científic no suposa necessàriament un autèntic progrés per a la humanitat.

La tecnologia ha possibilitat que el poder de l'home sobre la natura sigui cada vegada major, però el Papa ens fa caure en el compte de que això no està a l'abast de tots: «(eixes capacitats) donen als qui tenen el coneixement, i sobretot el poder econòmic per a utilitzar-lo, un domini impressionant sobre el conjunt de la humanitat i del món sencer» (núm. 104). A més, això no garanteix

que eixe poder sigui utilitzat sempre per al bé de la humanitat: la qüestió que mai deguem d'oblidar és si actualment la humanitat està preparada per utilitzar aquest poder amb encert.

Per altra banda, hem de reconèixer que el paradigma tecnològic té una dinàmica invasora: tendeix cada vegada més a exercir el seu domini sobre la societat i la vida de les persones. Això suposa que «la capacitat de decisió, la llibertat més genuïna i l'espai per a la creativitat dels individus es veuen reduïts» (núm. 108). La qual cosa ens porta a preguntar-nos si la cultura tecnològica que ens envolta no acabarà ofegant la llibertat de les persones.

«La llibertat humana (diu el Papa) és capaç de limitar la tècnica, orientar-la i col·locar-la al servei d'un altre tipus de progrés, més sa, més humana, més social, més integral» (núm. 112). El missatge de l'encíclica *Laudato si'* ens vol ajudar a orientar la nostra vida i la de la nostra societat en aquesta direcció.

† Enrique Benavent Vidal
Bisbe de Tortosa

APUNTS PER A L'ANÀLISI

Caminar endins nostre

Fa vint-i-dos anys que es varen casar. Treballen tots dos. Estan a l'etapa de tenir cura dels pares, ja ancians. Participen, també, en la vida parroquial: ell hi porta un grup de catequesi. Els fills ja són universitaris o ho seran ben aviat. Aquest estiu han seguit una part del camí de Sant Jaume durant set dies. El marit expressa així l'experiència: «Poc després de començar la ruta, ens adonarem que el camí que fèiem era, alhora, un camí endins nostre que ens portava a la reflexió i a considerar aspectes, situacions, relacions, comportaments personals. Caminàvem junts, parlàvem sentint-

nos a prop l'un de l'altre, pregàvem i, també, compartíem llargues estones d'un silenci carregat de sentit.

»Va ser important, també, el trobament amb les persones: als espais de descans, compartint la celebració de l'eucaristia a les parròquies dels pobles de l'itinerari o una simple salutació en creuar-nos amb altres pelegrins. Visquérem l'hospitalitat en l'acolliment que ens oferien en els llocs on ens hostatjàvem. Quan arribàvem als pobles anàvem a l'església, sovint a la parroquial. Escrivíem un pensament o una pregària en el llibre que hi ha a disposició dels pelegrins en moltes esglésies del re-

corregut. Llegir el que havia escrit ella em va emocionar més d'una vegada. A ella, també algun dels meus escrits. Alguna cosa anava canviant en nosaltres a mesura que passaven els dies. Ho parlàvem mentre caminàvem i també ara, arribats a casa. Potser la més significativa ha estat tornar a pregar junts, com ho havíem fet al principi del nostre matrimoni.»

Vivències com aquestes o semblants han estat compartides des de sempre per un bon nombre de persones que pelegrinen a llocs d'especial significat religiós. «Els pares de Jesús anaven cada any a Jerusalem amb motiu de la festa de Pasqua»

(Lc 2,41). Persones que caminen amb esperit de reconciliació i que viuen el pelegrinatge com a crida a la reflexió, com a camí de pregària, oberts a la conversió de cor. La religiositat popular, les devocions i la pietat personal han trobat així formes d'expressió que han consagrat rutes i camins, facilitant l'experiència religiosa. Al cap i a la fi, la vida de les persones és sempre un pelegrinatge que acaba en el traspàs, en l'acolliment definitiu per part de Déu Pare. Compartim el camí, caminem-lo junts, caminem-lo endins nostre.

Enric Puig Jofra, SJ

PALABRAS DE VIDA

Laudato si' (IV)

Como hemos visto en anteriores comentarios, para el papa Francisco la creación es un «evangelio», una «palabra» que nos habla de Dios y de su amor a los hombres. Pero la situación de nuestro mundo nos obliga a caer en la cuenta de que la relación que tenemos con la creación no siempre ayuda a que resplandezca la bondad y el amor de Dios que debería reflejarse en todas las criaturas. Y esto se debe muchas veces a una acción desordenada del hombre sobre el resto de las criaturas. En el capítulo tercero de la encíclica se pregunta por las causas de esta situación y nos señala dos de ellas: «el paradigma tecnocrático dominante» y «el lugar del ser humano y de su acción en el mundo» (n.º 101). Hoy nos centramos en la primera.

Sin lugar a dudas una de las características de nuestro mundo y de la cultura que nos rodea es la omnipresencia de la tecnología en nuestra vida. Esto es el resultado de los descubrimientos científicos de los últimos siglos. La tecnología ha modificado la relación del hombre con la naturaleza, puesto que cada vez más las capacidades del ser humano para dominarla y transformarla son mayores. También ha ayudado a mejorar la calidad de vida de las personas, e incluso hemos de reconocer que la tecnología, además de su utilidad, es capaz de producir cosas bellas (n.º 103). Ahora bien, no debemos olvidar que un desarrollo científico no supone necesariamente un auténtico progreso para la humanidad.

La tecnología ha posibilitado que el poder del hombre sobre la naturaleza sea cada vez mayor, pero el Papa nos hace caer en la cuenta de que esto no está al alcance de todos: «(esas capacidades) dan a quienes tienen el conocimiento, y sobre todo el poder económico para utilizarlo, un dominio impresionante sobre el conjunto de la humanidad y del mundo entero» (n.º 104). Además, esto no garantiza que ese poder sea utilizado siempre para el bien de la humanidad: la cuestión que nunca debemos olvidar es si actualmente la humanidad está preparada para utilizar este poder con acierto.

Por otro lado, hemos de reconocer que el paradigma tecnológico tiene una dinámica invasora: tiende cada vez más a ejercer su dominio sobre la sociedad y la vida de las personas. Esto supone que «la capacidad de decisión, la libertad más genuina y el espacio para la creatividad de los individuos se ven reducidos» (n.º 108). Lo cual nos lleva a preguntarnos si la cultura tecnológica que nos rodea no acabará ahogando la libertad de las personas.

«La libertad humana (dice el Papa) es capaz de limitar la técnica, orientarla y colocarla al servicio de otro tipo de progreso más sano, más humano, más social, más integral» (n.º 112). El mensaje de la encíclica *Laudato si'* nos quiere ayudar a orientar nuestra vida y la de nuestra sociedad en esta dirección.

† **Enrique Benavent Vidal**
Obispo de Tortosa

Consell Diocesà de Càritas

El Consell Diocesà de Càritas es va reunir dissabte 19 de setembre, per començar a planificar el curs 2015-2016 que es presenta ple d'activitats i també ple de reptes de cara a la nostra acció social i caritativa. A la reunió, que va ser presidida pel bisbe Enrique, van assistir-hi els representants de les Càritas Arxiprestals, juntament amb l'equip directiu de Càritas Diocesana. Es va parlar de diversos temes com ara el calendari d'activitats, els objectius

per a aquest curs aprovats en l'anterior assemblea, etc. Un dels temes tractats de més actualitat, va ser la implicació de la nostra Diòcesi en l'acollida de refugiats. El Sr. Bisbe ha demanat a Càritas Diocesana que coordini aquest tema a tota la diòcesi, per tal que hi hagi una resposta

conjunta com a Església. Davant de la manca d'informació sobre els mecanismes d'arribada i acollida dels refugiats, es preveu que el primer pas sigui elaborar una relació de recursos de que disposa cada parròquia o cada institució de la Diòcesi per a aquest fi, perquè en quan se'ns demani, puguem saber amb què podem respondre i fins a on, sabent que els nostres mitjans són limitats i que no podem cobrir totes les necessitats.

Càritas Diocesana de Tortosa

«Camino de Santiago 2015». Set anys de benediccions

Més de vuitanta joves i adults hem participat aquest any del Camino organitzat per la Delegació de Pastoral Vocacional. Ha estat una experiència única. Els set dies que vàrem caminar l'últim tram del Camí del Nord, de Grandas de Salime a Santiago de Compostel·la, vam gaudir d'un paisatge preciós i d'un bon clima. Tot i que la grandesa que té cada any el Camino és l'amistat que es fa amb tots els que formem el grup. Aquest any portàvem molts adolescents que venien per primera vegada. Aquests, amb l'acollida

dels grans, es van adaptar i molt al grup. Van venir joves de Tortosa, Amposta, Batea, Gandesa, Alfara, l'Aldea, Perelló, Milán, Roquetes, Alcanar.

Ens va fer molt de bé la presència de dos seminaristes, Santi i Matteo, d'Alcanar. Van ajudar molt a la convivència i a la vivència de la fe dels joves.

Arribats a la tomba de l'Apòstol vam celebrar l'Eucaristia tot rebent el sagrament de la Penitència. A la tarda vam abraçar el sant i vam resar a la seva tomba. L'últim dia, abans de baixar, vam visitar Finisterre.

Agraïm de cor a tots els qui hi han assistit i a tots els qui han ajudat a organitzar-ho. «Buen Camino!»

Mn. Javier Vilanova

LA VEU DEL PAPA FRANCESC

CATEQUESIS SOBRE LA FAMÍLIA

Els avis (I)

Gràcies als progressos de la medicina la vida s'ha allargat: però la societat no s'ha «obert» a la vida.

Benet XVI, en visitar una casa per a ancians, va utilitzar paraules clares i profètiques, deia: «La qualitat d'una societat, voldria dir d'una civilització, es jutja també per com es tracta els ancians i pel lloc que se'ls reserva en la vida en comú» (12 de novembre de 2012).

L'Església no pot i no vol conformar-se a una mentalitat d'intolerància, i molt menys d'indiferència i menyspreu pel que fa a la vellesa. Hem de despertar el sentit col·lectiu de gratitud, d'afecte, d'hospitalitat, que facin sentir

l'ancià com a part viva de la seva comunitat.

Els ancians són homes i dones, pares i mares que van estar abans que nosaltres en el mateix camí, a la mateixa casa que nosaltres, en la nostra lluita diària per una vida digna. Són homes i dones dels quals rebrem molt. L'ancià no és un enemic.

Tots els ancians som una mica fràgils. Alguns, però, són especialment dèbils, molts estan sols i amb el pes de la malaltia. Alguns depenen de tractaments indispensables i de l'atenció dels altres. Farem per això un pas enrere? Els abandonarem al seu destí?

L'Església, fidel a la Paraula de Déu, no pot tolerar aquestes degeneracions. Una comunitat cristiana en què proximitat i gratuïtat ja no fossin considerades indispensables, perdria amb elles la seva ànima. On no hi ha consideració vers els ancians, no hi ha futur per als joves.

(Dimecres, 4 de març de 2015.)

Jornades de formació del clergat diocesà

En iniciar el curs, el clergat diocesà de Tortosa ha estat convocat per la delegació a participar de les primeres jornades diocesanes de formació permanent. El 21 i 22 de setembre, a la Casa d'Espiritualitat Sant Enric d'Ossó de les germanes teresianes a Jesús-Tortosa, han estat els dies en els que més de seixanta sacerdots diocesans han pogut escoltar el bisbe emèrit de Sant Sebastià, han pogut conèixer amb detall les activitats preparades en el calendari diocesà.

Acompanyats en tot moment pel nostre Sr. Bisbe, els preveres diocesans han pogut aprofundir i escoltar una aproximació teològica, antropològica, psicològica i sociològica que amb elegància i precisió, Mons. Juan María Uriarte, ha anat presentant sobre la identitat sacerdotal, la

identitat humana dels preveres, els seus problemes en el temps actual i els recursos de què disposen en diferents àmbits per viure amb plenitud i alegria la vocació sacerdotal diocesana.

Dilluns a la tarda es va fer una trobada a Sant Mateu. Després de visitar el magnífic temple parroquial i l'esplèndid museu, acompanyats i guiats pel rector de la parròquia, es va pujar al Santuari de la Mare de Déu dels Àngels on es va celebrar l'Eucaristia. Al restaurant del Santuari es va fer el sopar.

Tant dilluns com dimarts, en acabar les sessions de formació, dos cada matí, es van fer les comunicacions per informar al clergat i animar-lo a participar en els propers esdeveniments que a nivell d'Església local i universal s'estan programant: Any de la Misericòrdia i Visita Pastoral.

OCTUBRE MISSIONER

Avui és FESTA! és el DOMUND

Tota una setmana dedicada especialment a celebrar amb goig la voluntat del Pare: que la Bona Nova, Jesucrist, sigui viscut en tots els racons de la terra. Contents i agraïts perquè nosaltres hem tingut l'enorme fortuna, el privilegi d'haver estat coneixedors del regal de Déu, no volem —no tindria sentit— guardar-nos aquest tresor per a nosaltres. Déu s'ha donat perquè nosaltres també ens donem. I amb la nostra donació siguem instruments pobres de la grandesa del seu amor.

«MISSIONERS DE LA MISERICÒRDIA, enviats de l'amor». Aquest és el lema d'aquest Domund. L'amor de Déu és expansiu, mai es detura ni s'esgota, ni davant del mal, ni del pecat ni la mort. Si nosaltres hem estat receptors d'aquest amor no podem sinó obrir els nostres cors a tot el nostre entorn. Tots som cridats a estimar, i no de forma abstracta: a encarnar-nos, com féu Jesús. No podem pensar en acompanyar en misericòrdia als nostres missioners si no l'exercim al nostre entorn: la família, el lloc de treball, on vivim.

La misericòrdia és el màxim do que hom pot rebre... i quan més si qui

la rep viu en condicions de veritable falta de dignitat! Els missioners estan en aquells llocs on ningú vol estar i porten, a aquells a qui han estat enviat, l'esperança de recobrar la dignitat i la misericòrdia de saber-se estimats. ¿Com tu no has d'estimar profundament allò que vius cada dia, i no deixar-te portar per l'orgull i la supèrbia? Sigues MISSIONER DE LA MISERICÒRDIA.

Delegació Diocesana de Missions

AGENDA

- **Dilluns 19**, Formació Permanent del Clergat a les Teresianes.
- **Dimarts 20**, Tortosa, Patronat Obrer de la Sagrada Família, 20 h, commemoració acadèmica de la mort de Mn. Manyà.
- **Dies 21, 22 i 23**, Alcalà de Xivert, Visita Pastoral.
- **Divendres 23**, Vinaròs, Parròquia l'Assumpció de Maria, 20.30 h, Confirmacions.
- **Dissabte 24**, Alcossebre, 17 h, Missa Estacional.
- **Diumenge 25**, Sant Rafel del Riu, 12 h, Confirmacions.

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

19. ■ Dilluns. (lit. hores: 1a setm.) [Rm 4,20-25 / SI Lc 1,69-70.71-75 / Lc 12,13-21]. Sants Joan de Brébeuf (†1648) i Isaac Jogues (†1647), prev. jesuïtes, i sis companys més, mrs. al Canadà; sant Pau de la Creu, prev.; sant Pere d'Alcàntara, prev.; Mare de Déu de la Salut, patrona de la diòcesi de Terrassa.

20. ■ Dimarts. [Rm 5,12-15b.17-19.20b-21 / SI 39 / Lc 12,35-38]. Mare de Déu de la Bonanova; sant Andreu de Creta, monjo.

21. ■ Dimecres. [Rm 6,12-18 / SI 123 / Lc 12,39-48]. Santa Úr-

sula, vg. i mr. Venerada a Colònia (s. x); sant Hilarió (s. III-IV), abat palestí; sant Caius o Gai (Cayo), soldat mr.

22. ■ Dijous. [Rm 6,19-23 / SI 1 / Lc 12,49-53]. Sant Marc, bisbe de Jerusalem i mr.; santa Maria Salomé, mare dels apòstols Jaume i Joan; sant Joan Pau II, papa.

23. ■ Divendres (□ a Urgell) [Rm 7,18-25a / SI 118 / Lc 12,54-59]. Sant Joan de Capestrano (1386-1456), prev. franciscà, patró dels capellans castrenses; sants Servand i Germà, mrs. a Cadis. A Urgell: Dedicació de la Catedral.

24. □ Dissabte. [Rm 8,1-11 / SI 23 / Lc 13,1-9]. Sant Antoni-Maria Claret (Sallent 1807 - Fontfreda 1870), arquebisbe de Santiago de Cuba, fund. Missioners del cor de Maria, a Vic (CMF, 1849), i Religioses de Maria Immaculada, a Cuba (IRMI, 1855); sant Martirià, mr.

25. ■ Diumenge vinent, XXX de durant l'any (lit. hores: 2a setm.) [Jr 31,7-9 / SI 125 / He 5,1-6 / Mc 10,46-52]. Sant Bernat Calbó (†1243), bisbe de Vic, abans cistercenc a Santes Creus, nat prop de Reus; Mare de Déu del Collell (apareguda el 1483; santuari a la Garrotxa).

Diumenge XXIX de durant l'any

▶ Lectura del llibre d'Isaïes (Is 53,10-11)

El Senyor volgué que el sofriment triturerés el seu Servidor. Quan haurà donat la vida per expiar les culpes veurà una descendència, viurà llargament, i per ell el disegni del Senyor arribarà a bon terme. Gràcies al sofriment de la seva ànima ara veu la llum; el just, amb les penes que ha sofert, ha fet justos els altres després de prendre damunt seu les culpes d'ells.

▶ Salm responsorial (32)

R. *Que el vostre amor, Senyor, no ens deixi mai; aquesta és l'esperança que posem en vós.*

La paraula del Senyor és sincera, / es manté fidel en tot el que fa; / estima el dret i la justícia, / la terra és plena del seu amor.

Els ulls del Senyor vetllen els qui el veneren, / els qui esperen en l'amor que els té; / ell els allibera de la mort, / i els retorna en temps de fam. R.

Tenim posada l'esperança en el Senyor, / auxili nostre i escut que ens protegeix. / Que el vostre amor, Senyor, no ens deixi mai; / aquesta és l'esperança que posem en vós. R.

▶ Lectura de la carta als cristians hebreus (He 4,14-16)

Germans, mantinguem ferma la fe que professem, ja que en Jesús, el Fill de Déu, tenim el gran sacerdot que, travessant els cels, ha entrat davant Déu. Perquè el gran sacerdot que tenim no és incapaç de compadir-se de les nostres febleses: ell, igual que nosaltres, ha estat provat en tot, encara que sense pecar. Per tant, acostem-nos confiadament al tron de la gràcia de Déu perquè es compadeixi de nosaltres, ens aculli i ens concedeixi, quan sigui l'hora, l'auxili que necessitem.

▶ Lectura de l'evangeli segons sant Marc (Mc 10,35-45)

En aquell temps, Jaume i Joan, els dos fills de Zebedeu, anaren a trobar Jesús i li digueren: «Mestre, voldríem que ens concedíssiu un favor que us demanarem.» Jesús els preguntà: «Què voleu que faci?» Ells li digueren: «Concediu-nos que, el dia que sereu glorificat, puguem seure l'un a la vostra dreta i l'altre a la vostra esquerra.» Jesús els respongué: «No sabeu què demaneu. ¿Podeu beure el calze que jo beuré i ser batejats amb el baptisme amb què jo seré batejat?» Ells li digueren: «Sí que podem.» Jesús els respongué: «És cert, vosaltres beureu el calze que jo beuré i sereu batejats amb el baptisme amb què jo seré batejat, però seure a la meva dreta i a la meva esquerra no sóc jo qui ho ha de concedir; és per a aquells a qui Déu ho ha reservat.» Quan els altres deu ho sentiren, s'indignaren contra Jaume i Joan. Jesús els cridà i els digué: «Ja sabeu que, a totes les nacions, els qui figuren com a governants disposen dels seus súbdits com en fossin amos, i els grans personatges mantenen els altres sota el seu poder. Entre vosaltres no ha de ser pas així: qui vulgui ser important, ha de ser el vostre servidor, i qui vulgui ser el primer, ha de ser l'esclau de tots, com el Fill de l'home, que no ha vingut a fer-se servir, sinó a servir els altres i a donar la seva vida com a preu de rescate per tots els homes.»

▶ Lectura del libro del profeta Isaías (Is 53,10-11)

El Señor quiso destruirlo con padecimientos. Si él ofrece su vida por el pecado, verá descendencia, prolongará sus días, y la voluntad del Señor se cumplirá gracias a él.

Después de las penas de su alma, verá la luz y quedará colmado. Por sus sufrimientos mi siervo justificará a muchos y cargará sobre sí las iniquidades de ellos.

▶ Salmo responsorial (32)

R. *Que tu misericordia, Señor, venga sobre nosotros, como lo esperamos de ti.*

La palabra del Señor es eficaz, / y sus obras demuestran su lealtad; / él ama la justicia y el derecho, / la tierra está llena del amor del Señor.

Pero el Señor se cuida de sus fieles, / de los que confían en su misericordia, / para librarlos de la muerte y sostenerlos en tiempos de hambre. R.

Nosotros esperamos al Señor, / él es nuestro auxilio y nuestro escudo; / Que tu amor, Señor, / venga sobre nosotros, / como lo esperamos de ti. R.

▶ Lectura de la carta a los Hebreos (Heb 4,14-16)

Hermanos: puesto que tenemos un sumo sacerdote extraordinario, que ha penetrado en los cielos, Jesús, el Hijo de Dios, permanezcamos firmes en la fe que profesamos. Pues no tenemos un sumo sacerdote incapaz de compadecerse de nuestras debilidades, ya que fue probado en todo a semejanza nuestra, a excepción del pecado. Acerquémonos, pues, con confianza al trono de la gracia, a fin de obtener misericordia y hallar la gracia del auxilio oportuno.

▶ Lectura del santo evangelio según san Marcos (Mc 10,35-45)

En aquel tiempo, Santiago y Juan, los hijos de Zebedeo, se acercaron a Jesús y dijeron:

«Maestro, queremos que hagas lo que te vamos a pedir». Él les dijo: «¿Qué queréis que haga por vosotros?». Y ellos dijeron: «Que nos sentemos uno a tu derecha y otro a tu izquierda en tu gloria». Jesús les dijo: «¡No sabéis lo que pedís! ¿Podéis beber el cáliz que yo beberé o ser bautizados con el bautismo con que yo seré bautizado?». Ellos contestaron: «¡Podemos!». Jesús les dijo: «Beberéis el cáliz que yo beberé y seréis bautizados con el bautismo con el que yo seré bautizado, pero el sentarse a mi derecha o a mi izquierda no es cosa mía el concederlo; es para quienes ha sido reservado.»

Los otros diez, al oír esto, se indignaron contra Santiago y Juan. Jesús los llamó y les dijo: «Sabéis que los jefes de las naciones las tiranizan y que los grandes las oprimen con su poderío. Entre vosotros no debe ser así, sino que si alguno de vosotros quiere ser grande que sea vuestro servidor, y el que de vosotros quiera ser el primero que sea el servidor de todos; de la misma manera que el hijo del hombre no ha venido a ser servido, sino a servir y a dar su vida como rescate por todos.»

COMENTARI

Mantinguem ferma la fe

Som exhortats a mantenir ferma la fe que professem, centrada en Jesucrist. Una de les dificultats més greus del cristià és confessar Déu *totpoderós* però reconeixent-lo en el *Servent triturat* que és Jesús. Massa sovint interpretem l'Omnipotència de Déu amb criteris de grandesa humana i no mirem el que Déu realment fa; Déu ens l'imaginem més que el contemplem.

Precisament per haver estat provat en tot i perquè el sofriment l'ha triturat i així ha pres damunt seu les culpes dels altres, podem nosaltres acostar-nos confiadament al tron de gràcia de qui ha compartit penes i febleses.

Coincidim amb no-creients en el fet que Déu ningú no l'ha vist mai (Jn 1,18a); però el cristià sap que el Fill únic és qui ens l'ha revelat (Jn 1,18b). Per això Crist és la imatge del Déu invisible (Col 1,15) a qui ara coneixem de debò.

L'estil compassiu de Jesús ve afavorit per la condició d'home provat en tot encara que sense pecar. En la vida sofrent del Servidor que haurà donat la vida per expiar les culpes dels altres i fer-los justos hi ha un secret amagat: Per ell el disegni salvador del Senyor arribarà a bon terme.

També avui el camí salvador és l'anunciat al 4t Cant del Servent del Senyor i fet plena realitat per Jesús, model i motiu del nostre estil de vida. El Fill de l'home no ha vingut a fer-se servir sinó a servir fins a donar la vida per tots: aquest és el calze que ha de beure tothom qui vol seguir-lo. En Jesús el donar la vida no és un fet aïllat sinó la conseqüència final de l'estimar fins a entregar-se ell mateix (Ga 2,20). Per al seguidor de Jesús no és prou servir d'alguna manera, algunes vegades i a alguns; cal servir com Jesús.

Mn. José Luis Arín